

ennast kibbeda kahhetsemisse al surma wasto, sest et ta peagi selle iggawesse koh-
tomoistja ette piddi astuma.

Kui olli nendatao teist forda kohto paika taggasi sanud, siis moistis temma weel wimaks waljuste isseennese peale kohhut, kulutades, et piddi üks neist keige kurjemaist kurjateggiatetest ollema. Diabwas, kes sel teisel korral ei olnud mitte diskamisse hea-
lega seält kohhalt kuulda, langesid enna-
miste puhhas põlwili mahha, tõstsid käed taewa pole ülles, ja pallusid kibbeda õhka-
missesega Jummalat, et lähhaks armolikkult ja omma otsata hallastust möda selle patto kahhetseja hinge peal armo heitma. — Senni olli ka wiimne mailma kohtomoistmisse ots sel waesel jubba lõppetud. Poos seäl taewa ning Ma wahhel, ja olli järsko hinge heitnud.

Agga selle kalendri luggejad tahtwad ehk weel teada sada, kuidas selle wagga kangro luggu eddespiddi sai. Se surma hirm, mis temmal olli olnud siis, kui jubba ülles-
pomisse reddeli liggi seisis, ja jälle se ilma-

arwamatta rõõm, mis selle armokuluta-
misses fanna läbbi järsko temma peale tungis, se seikas nenda temma läbbi süddame, et min-
nestus langes temma peale, ja tedda fanti kui pool surnud seält kohhalt ärra. Kui sil-
mad jälle lahti löi, ja nattuke arwalt omma mele tulletas, mis temmaga olli sündinud, siis wast hakkasid temma silmapisfarad rohkestes joksma. Heitis põlwili mahha, tännas Jummalat temma sure armo eest, ja lubbas temmale truiks jada omma ello otsani. — Temma naene ja lapsed ollid temma jure tõtnud, ja hakkasid korra pär-
rast ja ikka ueste temma ümber kaela. Need joukamad rahwa seltsist, kes ennast temma ümber ollid koggunud, andsid tem-
male kaunis suurt rahha hulka, nenda et temmal, koio minnes, rohkem warrandus olli, kui ei olleks ammogi mitte julgend ennesele sowida. Temma nimmi ja keik, mis temmale olli sündinud, läks seäl um-
berkaudo ni kuulsaks, ja rahwas hoidsid ni süddamelikko armastussega temma pole, et